

Arrest

nr. 351 689 van 18 augustus 2026
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat T. BARTOS
Rue Sous-le-Château 10
4460 GRÂCE-HOLLOGNE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 10 april 2026 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie van 31 maart 2026 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (met beslissing tot terugleiding naar de grens) (bijlage 13*septies*).

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen over het taalgebruik, vervat in boek 3 van de wet betreffende de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: "RvV-wet").

Gelet op boek 2, titel 3, hoofdstuk 2 van de RvV-wet.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 juli 2026, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 augustus 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. JESSEN, die loco advocaat T. BARTOS verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché P. LABEEUW, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 15 januari 2023 beslist de gemachtigde van de toenmalige staatssecretaris voor Asiel en Migratie tot afgifte aan verzoeker – onder diens aliasnaam met de voorgehouden Algerijnse nationaliteit – van een bevel om het grondgebied te verlaten en tot het opleggen van een inreisverbod van drie jaar.

1.2. Op 24 september 2023 beslist de gemachtigde van de toenmalige staatssecretaris voor Asiel en Migratie tot afgifte aan verzoeker – nog steeds onder diens aliasnaam met de voorgehouden Algerijnse nationaliteit – van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering.

1.3. Bij schrijven van 14 maart 2024 delen de Algerijnse autoriteiten mee dat verzoeker niet de Algerijnse nationaliteit heeft.

1.4. Op 5 april 2024 wordt verzoeker in vrijheid gesteld met de mededeling dat hij onmiddellijk gevolg dient te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 24 september 2023.

1.5. Op 29 juni 2024 beslist de gemachtigde van de toenmalige staatssecretaris voor Asiel en Migratie opnieuw tot afgifte aan verzoeker – nog steeds onder diens aliasnaam met de voorgehouden Algerijnse nationaliteit – van een bevel om het grondgebied te verlaten en tot het opleggen van een inreisverbod van drie jaar.

1.6. Op 13 augustus 2024 beslist de gemachtigde van de toenmalige staatssecretaris voor Asiel en Migratie tot afgifte aan verzoeker – nog steeds onder diens aliasnaam met de voorgehouden Algerijnse nationaliteit – van een nieuw bevel om het grondgebied te verlaten.

1.7. Bij schrijven van 6 september 2024 bevestigen de Marokkaanse autoriteiten dat verzoeker een Marokkaanse onderdaan is en delen zijn werkelijke identiteit mee.

1.8. Op 31 maart 2026 beslist de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie tot afgifte aan verzoeker van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering. De in deze akte vervatte beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met terugleiding naar de grens is de bestreden beslissing en luidt als volgt:

“Betrokkene werd gehoord door de politie van Polbruno op 31.03.2026 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer, die verklaart te heten:

naam: [A.]

voornaam: [D.]

geboortedatum: [2000]

geboorteplaats: /

nationaliteit: Marokko

In voorkomend geval, alias: [F.R.] [06/2005] Algerije, [Fi.R.], [M.M.] [07/2005]

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

X 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie.

X 3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden;

Volgens het TARAP/RAAVIS-verslag opgesteld door PZ Brussel Hoofdstad Elsene op 26.02.2021 werd de betrokkene aangehouden omwille van feiten van diefstal met geweld.

Volgens het TARAP/RAAVIS-verslag opgesteld door PZ Zuid op 27.07.2021 werd de betrokkene aangehouden omwille van feiten van diefstal.

Volgens het TARAP/RAAVIS-verslag opgesteld door PZ Brussel Hoofdstad Elsene op 31.07.2021 werd de betrokkene aangehouden omwille van feiten van diefstal met geweld.

Volgens het TARAP/RAAVIS-verslag opgesteld door PZ Brussel Hoofdstad Elsene op 01.07.2022 werd de betrokkene aangehouden omwille van feiten van diefstal met geweld.

Volgens het TARAP/RAAVIS-verslag opgesteld door PZ Brussel Hoofdstad Elsene op 08.07.2022 werd de betrokkene aangehouden omwille van feiten van diefstal met geweld.

Volgens het TARAP/RAAVIS-verslag opgesteld door PZ Brussel Hoofdstad Elsene op 12.11.2022 werd de betrokkene aangehouden omwille van feiten van diefstal met geweld.

Volgens het TARAP/RAAVIS-verslag opgesteld door PZ Brussel Hoofdstad Elsene op 14.04.2023 werd de betrokkene aangehouden omwille van feiten van diefstal.

Volgens het TARAP/RAAVIS-verslag opgesteld door PZ Brussel Hoofdstad Elsene op 21.01.2023 werd de betrokkene aangehouden omwille van feiten van diefstal met geweld.

Volgens het TARAP/RAAVIS-verslag opgesteld door PZ Brussel Hoofdstad Elsene op 13.04.2023 werd de betrokkene aangehouden omwille van feiten van diefstal met geweld.

Volgens het TARAP/RAAVIS-verslag opgesteld door PZ Brussel Hoofdstad Elsene op 23.09.2023 werd de betrokkene aangehouden omwille van verschillende feiten van diefstal met geweld op dezelfde dag.

Volgens het TARAP/RAAVIS-verslag opgesteld door PZ Brussel Hoofdstad Elsene op 29.06.2024 werd de betrokkene op heterdaad betrapt op feiten van aanranding en gebruik van pepperspray op het slachtoffer.

Volgens het TARAP/RAAVIS-verslag opgesteld door de politiezone van Polbruno op 31.03.2026 werd de betrokkene aangehouden omwille van feiten van het opzettelijk toebrengen van slagen en verwondingen.

De betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan diefstal met geweld of bedreiging, feiten waarvoor hij op 09.11.2023 door de correctionele rechtbank van Brussel werd veroordeeld tot een voorlopige gevangenisstraf van 15 maanden. Hij heeft beroep aangetekend tegen dit vonnis op 26.7.2024. Hij heeft zich schuldig gemaakt aan het toe-eigenen van een zaak die hem niet toebehoorde, in dit geval een horloge van het merk ROLEX.

Gezien het winstgevend, bedrieglijk en gewelddadige karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

X 12° wanneer een vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod dat noch opgeschort noch opgeheven is.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het inreisverbod van drie jaar dat hem betekend werd op 29.06.2024.

Betrokkene verklaart niet een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben.

Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

X Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.

X Artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een bedreiging voor de openbare orde.

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweert sinds 2020 in België te verblijven. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

2° Betrokkene heeft in het kader van een procedure voor internationale bescherming, verblijf, verwijdering of teruggrijping valse of misleidende informatie gebruikt of valse of vervalste documenten gebruikt of fraude gepleegd of andere onwettige middelen gebruikt.

Betrokkene maakt gebruik van meerdere identiteiten: [F.R.] [06/2005] Algerije, [Fi.R.], [M.M.] [07/2005]

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15.12.1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 29.06.2024 dat hem betekend werd op 29.06.2024. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

5° Betrokkene maakt het voorwerp uit van een inreisverbod in het Rijk of een andere lidstaat dat noch opgeheven, noch opgeschort werd.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het inreisverbod van drie jaar dat hem betekend werd op 29.06.2024. Gezien betrokkene geen gevolg geeft aan het verblijfsverbod dat hem werd opgelegd, kunnen we besluiten dat een vrijwillige uitvoering van het bevel uitgesloten is.

Volgens het TARAP/RAAVIS-verslag opgesteld door PZ Brussel Hoofdstad Elsene op 26.02.2021 werd de betrokkene aangehouden omwille van feiten van diefstal met geweld.

Volgens het TARAP/RAAVIS-verslag opgesteld door PZ Zuid op 27.07.2021 werd de betrokkene aangehouden omwille van feiten van diefstal.

Volgens het TARAP/RAAVIS-verslag opgesteld door PZ Brussel Hoofdstad Elsene op 31.07.2021 werd de betrokkene aangehouden omwille van feiten van diefstal met geweld.

Volgens het TARAP/RAAVIS-verslag opgesteld door PZ Brussel Hoofdstad Elsene op 01.07.2022 werd de betrokkene aangehouden omwille van feiten van diefstal met geweld.

Volgens het TARAP/RAAVIS-verslag opgesteld door PZ Brussel Hoofdstad Elsene op 08.07.2022 werd de betrokkene aangehouden omwille van feiten van diefstal met geweld.

Volgens het TARAP/RAAVIS-verslag opgesteld door PZ Brussel Hoofdstad Elsene op 12.11.2022 werd de betrokkene aangehouden omwille van feiten van diefstal met geweld.

Volgens het TARAP/RAAVIS-verslag opgesteld door PZ Brussel Hoofdstad Elsene op 14.04.2023 werd de betrokkene aangehouden omwille van feiten van diefstal.

Volgens het TARAP/RAAVIS-verslag opgesteld door PZ Brussel Hoofdstad Elsene op 21.01.2023 werd de betrokkene aangehouden omwille van feiten van diefstal met geweld.

Volgens het TARAP/RAAVIS-verslag opgesteld door PZ Brussel Hoofdstad Elsene op 13.04.2023 werd de betrokkene aangehouden omwille van feiten van diefstal met geweld.

Volgens het TARAP/RAAVIS-verslag opgesteld door PZ Brussel Hoofdstad Elsene op 23.09.2023 werd de betrokkene aangehouden omwille van verschillende feiten van diefstal met geweld op dezelfde dag.

Volgens het TARAP/RAAVIS-verslag opgesteld door PZ Brussel Hoofdstad Elsene op 29.06.2024 werd de betrokkene op heterdaad betrapt op feiten van aanranding en gebruik van pepperspray op het slachtoffer.

Volgens het TARAP/RAAVIS-verslag opgesteld door de politiezone van Polbruno op 31.03.2026 werd de betrokkene aangehouden omwille van feiten van het opzettelijk toebrengen van slagen en verwondingen.

De betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan diefstal met geweld of bedreiging, feiten waarvoor hij op 09.11.2023 door de correctionele rechtbank van Brussel werd veroordeeld tot een voorlopige gevangenisstraf van 15 maanden. Hij heeft beroep aangetekend tegen dit vonnis op 26.7.2024. Hij heeft zich schuldig gemaakt aan het toe-eigenen van een zaak die hem niet toebehoorde, in dit geval een horloge van het merk ROLEX.

Gezien het winstgevend, bedrieglijk en gewelddadige karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen om de volgende redenen:

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Er bestaat een risico op onderduiken, zie motivatie artikel 74/14, 1° in het luik 'bevel om het grondgebied te verlaten'.

Betrokkene is een bedreiging voor de openbare orde, zie motivatie artikel 74/14, 3° in het luik 'bevel om het grondgebied te verlaten'.

Betrokkene geeft geen reden op waarom hij niet kan terugkeren naar zijn herkomstland.

Betrokkene brengt geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmeren terug te keren naar zijn land van herkomst.

Artikel 3 EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, hetgeen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 EVRM aan de orde zijn."

1.9. Op 7 en 8 april 2026 verklaart verzoeker dat hij vrijwillig, en zo snel mogelijk, wenst terug te keren naar Marokko.

1.10. Op 27 april 2026 dient verzoeker tijdens vasthouding een eerste verzoek om internationale bescherming in. Op 30 april 2026 doet hij afstand van dit verzoek, waarna op 8 mei 2026 de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie een nieuwe beslissing tot vasthouding in een welbepaalde plaats met het oog op verwijdering en beslissing tot terugleiding naar/vaststelling van de grens neemt.

1.11. Op 10 juni 2026 dient verzoeker een volgend verzoek om internationale bescherming in. Dit verzoek wordt op 22 juni 2026 wegens formele redenen ontvankelijk verklaard. Op 1 juli 2026 doet verzoeker afstand van zijn verzoek en stelt hij te willen terugkeren naar Marokko. Op 2 juli 2026 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij arrest van 27 juli 2026 (nr. 350 846) beslist ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) om verzoeker niet te erkennen als vluchteling en om hem de subsidiaire beschermingsstatus te weigeren.

1.12. Op 4 augustus 2026 neemt de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie een nieuwe beslissing tot vasthouding in een welbepaalde plaats met het oog op verwijdering en beslissing tot terugleiding naar/vaststelling van de grens.

2. Rechtspleging

Gelet op artikel 5.12, § 5 van de RvV-wet beschikte verzoeker over een opschortend beroep tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 2 juli 2026. Na het arrest van de Raad van 27 juli 2026 met nr. 350 846 werd de procedure inzake internationale bescherming afgerond, en kan het onderzoek van het beroep tegen de terugkeer- en verwijderingsbeslissing van 31 maart 2026 worden hervat.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend in Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en van de formele motiveringsplicht vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke

motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en in artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Hij zet zijn middel uiteen als volgt:

“ i. Décision querellée

Le requérant reproche à la partie adverse de ne pas avoir examiné in concreto – ni, d’ailleurs, in abstracto – le risque de traitements inhumains et dégradants qu’il pourrait subir en violation de l’article 3 de la CEDH en cas de retour forcé au Maroc.

Il indique disposer d’un permis de séjour sur le territoire espagnol obtenu lorsqu’il était MENA, il y a quelques années, et ce, pour des raisons humanitaires.

Il semble étonnant, au vu des déclarations du requérant au moment de son arrestation qu’une demande de reprise du requérant à l’Espagne n’a pas été adressée, mais que seul un éloignement vers le Maroc est envisagé.

Il apparaît donc que la motivation de l’acte administratif querellé ne repose pas sur des faits exacts conformément aux articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 sur la motivation formelle des actes administratifs et 62 de la loi du 15 décembre 1980 sur l’accès au territoire, le séjour, l’établissement et l’éloignement des étrangers.

ii. Permis de séjour en Espagne

L’ordre de quitter le territoire mentionne clairement qu’il y a lieu de remettre le requérant à ses autorités nationales.

Le requérant a été surpris de lire cette assertion.

En effet, avant d’arriver sur le territoire belge en tant que MENA, le requérant a séjourné longtemps sur le territoire espagnol. Il explique également qu’il dispose dans ce pays d’un permis de séjour, obtenu pour raisons humanitaires.

Il indique ensuite que les autorités espagnoles ont analysé son dossier et qu’elles lui ont accordé un titre de séjour renouvelable pour raisons humanitaires.

Dans ces conditions, il est surprenant que l’Office des Étrangers n’ait pas pris contact avec les autorités espagnoles afin d’obtenir des informations sur le requérant.

Que l’autorité administrative envisage un renvoi au Maroc si les autorités espagnoles refusent la reprise du requérant est une chose, mais qu’elle ne l’envisage même pas eu égard à la manière dont la décision attaquée est libellée est très surprenant et totalement illégal.

Le requérant ne peut, en aucun cas, retourner au Maroc sous peine de violer l’article 3 de la CEDH.

Les déclarations du requérant sont tout à fait plausibles et concordantes avec les éléments dont il était en possession au moment de son arrestation.

Dans son arrêt du 290 056 du 9 juin 2023, Votre Conseil indique : « à ce stade et dans le cadre de l’examen de la requête selon la procédure d’extrême urgence, il ne peut être conclu de façon certaine qu’une des demandes de protection internationale initiée par le requérant dans un autre État membre ne serait pas encore pendante. Par ailleurs, le dossier administratif ne contient aucun élément permettant de déterminer si des contacts ont été pris par la partie défenderesse avec les autorités des différents États où le requérant a voyagé ni de réponses fournies par lesdits États.

Vu le flou de la situation, le doute doit profiter au requérant. En effet, lorsqu’il constate, lors de l’examen prima facie, qu’il y a des raisons de croire que ce grief est sérieux ou qu’il y a au moins des doutes quant au caractère sérieux de celui-ci, le Conseil considère, à ce stade de la procédure, le moyen invoqué comme sérieux. En effet, le dommage que le Conseil causerait en considérant comme non sérieux, dans la phase du référé, un moyen qui s’avèrerait ensuite fondé dans la phase définitive du procès, est plus grand que le dommage qu’il causerait dans le cas contraire. Dans le premier cas, le préjudice grave difficilement réparable peut s’être réalisé ; dans le deuxième cas, l’acte attaqué aura au maximum été suspendu sans raison pendant une période limitée.

Dès lors, étant donné qu’il ne peut être établi de façon certaine qu’une demande de protection internationale du requérant serait encore pendante, le doute profite au requérant qui ne saurait faire l’objet d’une mesure d’éloignement tant qu’il n’a pas été donné suite à sa demande de protection internationale dans lequel il appartiendra aux autorités responsables de se prononcer sur une éventuelle violation de l’article 3 CEDH. ».

Cet arrêt est transposable en partie au requérant. Tout d’abord, il est vrai qu’aucune demande de protection internationale n’est pendante en Espagne à l’heure actuelle.

Cependant, à partir du moment où le requérant dispose d’un permis de séjour renouvelable en Espagne, il semble évident que les autorités espagnoles ont accepté sa présence sur le territoire espagnol.

À l’heure d’écrire ces lignes, le requérant n’est pas en possession du dossier administratif.

Si, au moment de la fixation de ce dossier devant Votre Conseil, il devait y avoir un flou quant à la situation administrative en Espagne du requérant, ce doute doit profiter au requérant. Comme l’a rappelé Votre

Conseil, « En effet, lorsqu'il constate, lors de l'examen *prima facie*, qu'il y a des raisons de croire que ce grief est sérieux ou qu'il y a au moins des doutes quant au caractère sérieux de celui-ci, le Conseil considère, à ce stade de la procédure, le moyen invoqué comme sérieux. En effet, le dommage que le Conseil causerait en considérant comme non sérieux, dans la phase du référé, un moyen qui s'avèrerait ensuite fondé dans la phase définitive du procès, est plus grand que le dommage qu'il causerait dans le cas contraire.

Dans le premier cas, le préjudice grave difficilement réparable peut s'être réalisé ; dans le deuxième cas, l'acte attaqué aura au maximum été suspendu sans raison pendant une période limitée. ».

Au moment d'adopter l'acte attaqué, l'Office des Étrangers avait (ou devait avoir) connaissance du fait que le requérant disposait d'un titre et/ou d'un permis de séjour sur le territoire espagnol.

Or, la jurisprudence de la Cour européenne des droits de l'Homme (ci-après : la Cour EDH) enseigne que dans la mesure où, afin de vérifier l'existence d'un risque de mauvais traitements allégué par une partie requérante envers un pays, il y a lieu d'examiner les conséquences prévisibles de l'éloignement de celle-ci dans ledit pays, non seulement compte tenu de la situation générale qui y prévaut, mais également en raison des circonstances propres au cas de la partie requérante .

La partie requérante doit, en ce qui concerne tant la situation générale dans un pays que les circonstances propres à son cas, disposer de la possibilité matérielle de les faire valoir en temps utile , quod non en l'espèce.

Dans le cas présent, il ne peut être exclu que le requérant, en cas de renvoi vers le Maroc, ne soit pas soumis à des traitements inhumains ou dégradants.

Votre Conseil a rendu un arrêt le 17 septembre 2024 (n°313 122) qui est transposable totalement au cas d'espèce. Il mentionne : « De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing geen gewag wordt gemaakt van verzoekers verblijfsvergunning/verblijfsstatus in Frankrijk en de terugkeer expliciet wordt beoordeeld ten aanzien van zijn herkomstland, zijnde Congo. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 10 september 2024 bij zijn gehoor door de politiediensten heeft aangegeven dat zijn vingerafdrukken reeds werden afgenomen in Frankrijk.

Uit het rapport dienaangaande kan worden afgeleid dat er op het ogenblik van hetzelfde gehoor problemen waren met de HIT-databank (<Le hit en erreur pour le moment=).

In het administratief dossier bevindt zich tevens een e-mailbericht van de Dienst Vreemdelingenzaken, waarin een 4 weliswaar slecht leesbare 4 kopie van een ontvangstbewijs van een aanvraag voor een verblijfskaart in Frankrijk wordt gevoegd. Op basis van de stukken van het administratief dossier, is het de Raad niet geheel duidelijk wanneer dit document door verzoeker aan verweerder werd overgemaakt.

Op basis van deze aanvraag wordt door de Dienst Vreemdelingenzaken verzocht om na te gaan of verzoeker daadwerkelijk een verblijfsrecht in Frankrijk heeft. Bij zijn intakegesprek op 11 september 2024 4 weliswaar na de totstandkoming van de bestreden beslissing aldus 4 heeft verzoeker tevens uitgebreide verklaringen afgelegd, waaronder dat hij reeds in 2009 Frankrijk is binnengekomen als minderjarige en dat hij aldaar sinds 2010 legaal verblijft.

Zijn verblijfstitel werd in het verleden telkens verlengd en thans heeft hij een afspraak bij het <prefectuur Noord= om een nieuwe verlenging te bekomen. Deze afspraak blijkt op 23 september 2024 te zijn.

Niettegenstaande dat er momenteel nog geen repatriëring/overdracht is voorzien, zijn er in de bestreden beslissing indicaties welke wijzen op een gedwongen verwijdering naar Congo.

(...)

Hoewel het op heden niet aan de Raad bekend is op basis waarvan verzoeker in Frankrijk over een verblijfsvergunning beschikt en of hij effectief aldaar een beschermingsstatuut heeft op grond van een vrees voor zijn leven, zoals hij in zijn verzoekschrift aanvoert, meent de Raad dat de door verzoeker aangekaarte elementen voldoende concrete gegevens bevatten die een zorgvuldig en nauwkeurig onderzoek vereisen in het licht van artikel 3 van het EVRM. Het komt aan de Raad niet toe hieromtrent enig onderzoek te voeren.”.

Il en est de même dans un arrêt de Votre Conseil du 4 octobre 2024 (n°313 998) : « (...) Il ressort dès lors de cet exposé du moyen que la partie requérante tente de se prévaloir d'un risque de mauvais traitement au cas où elle serait renvoyée dans son pays d'origine, la Côte d'Ivoire, sans que la partie défenderesse n'ait vérifié la réalité de l'actualité de son titre de séjour en France et ce alors qu'elle avance avoir obtenu ce séjour alors qu'elle était encore mineure et pour des raisons humanitaires. (...) À ce stade et dans le cadre de l'examen de la requête selon la procédure d'extrême urgence, il ne peut être conclu de façon certaine que la partie requérante ne disposerait pas d'un séjour actuel en France malgré l'expiration de son titre de séjour. (...) Vu le flou de la situation, le doute doit profiter à la partie requérante. ».

Le risque de violation de l'article 3 de la CEDH est donc existant dans le cas d'espèce.”

3.2. Artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen worden omkleed. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen,

zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “afdoende”, zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten met terugleiding naar de grens duidelijk de determinerende motieven weergeeft op basis waarvan dit is gegeven. In de motivering wordt verwezen naar de rechtsgrondslag voor de afgifte van dit bevel, namelijk artikel 7, eerste lid, 1°, 3° en 12° van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoeker bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten omdat hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de vereiste documenten, omdat hij door zijn gedrag wordt geacht de openbare orde te kunnen schaden en omdat hij het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod dat niet is opgeschort of opgeheven. Er wordt daarenboven gemotiveerd inzake de elementen van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, met name het gezins- of familieleven, het hoger belang van het kind en de gezondheidstoestand. Nu verzoeker verklaarde geen gezinsleven of minderjarige kinderen te hebben en hij geen gezondheidsproblemen kenbaar maakte, is volgens verweerder geen sprake van een schending van de artikelen 3 en 8 van het EVRM. Verder wordt geduid dat verzoeker, met toepassing van artikel 74/14, § 3, 1° en 3° van de Vreemdelingenwet, geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegekend. Er wordt toegelicht dat er in hoofde van verzoeker sprake is van een risico op onderduiken en dat hij een bedreiging is voor de openbare orde alsook op basis van welke vaststellingen verweerder hiertoe telkens heeft besloten. Omtrent al deze aspecten wordt op geïndividualiseerde wijze gemotiveerd in het bestreden bevel. Nog wordt aangestipt dat verzoeker geen enkele reden opgaaf waarom hij niet kan terugkeren naar zijn herkomstland.

Deze uiteenzetting verschaft verzoeker het genoemde inzicht en laat hem aldus toe de bedoelde nuttigheidsafweging te maken, derwijze dat is voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht. Alleszins toont hij niet concreet aan dat de motivering op enig punt niet afdoende zou zijn in het licht van de formele motiveringsplicht. Verzoeker toont een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in de voormelde wetsbepalingen, niet aan.

3.3. Het bestreden bevel vindt zijn rechtsgrondslag in artikel 7, eerste lid, 1°, 3° en 12° van de Vreemdelingenwet. Deze bepalingen luiden als volgt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of, in de in 1°, 2°, 5°, 9°, 11° of 12° bedoelde gevallen, moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen :

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

[...]

3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden;

[...]

12° wanneer een vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod dat noch opgeschort noch opgeheven is.”

Verzoeker wordt in de eerste plaats bevel gegeven om het grondgebied te verlaten in toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, omdat hij niet in het bezit is van een geldig paspoort en van een geldig visum. Verzoeker betwist dit motief niet. Verder wordt er in toepassing van artikel 7, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet verwezen naar alle keren dat verzoeker sedert februari 2021 werd aangehouden wegens feiten van diefstal, van diefstal met geweld, van aanranding en van opzettelijke slagen en verwondingen. Tevens wordt er gemotiveerd dat verzoeker op 9 november 2023 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Brussel tot een voorlopige gevangenisstraf van 15 maanden voor feiten van diefstal met geweld of bedreiging. Verweerder wijst op het winstgevend, bedrieglijk en gewelddadig karakter van de feiten om te stellen dat verzoeker door zijn gedrag wordt geacht de openbare orde te kunnen schaden. Daarnaast wordt er nog op gewezen dat er eveneens grond is om verzoeker in toepassing van artikel 7, eerste lid, 12° van de Vreemdelingenwet bevel te geven om het grondgebied te verlaten, nu hij het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod van drie jaar dat hem werd betekend op 29 juni 2024. Verzoeker betwist geen van deze motieven, waardoor het bevel alleszins wordt geschraagd door deze rechtsgronden.

3.4. Verzoeker wordt verder geen termijn gegeven voor vrijwillig vertrek met toepassing van artikel 74/14, § 3, 1° en 3° van de Vreemdelingenwet. Hij gaat geenszins in op deze motieven en betwist deze dan ook niet.

3.5. Verzoeker beroept zich op een miskennis van artikel 3 van het EVRM. Deze bepaling luidt als volgt: *“Niemand mag worden onderworpen aan foltering of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”* Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen,

ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

Het EHRM stelt in vaste rechtspraak dat het aan de verzoekende partij toekomt om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, (b); RvS 20 mei 2005, nr. 144.754). Indien dit begin van bewijs wordt geleverd, dan verschuift de bewijslast en is het aan de verdragsluitende staat om in dat geval iedere twijfel over het bewijs weg te nemen. Om het risico op foltering of onmenselijke behandeling te bepalen, moet de verdragsluitende staat met name de voorzienbare gevolgen van het terugsturen van de vreemdeling naar het land van herkomst onderzoeken, daarbij rekening houdend met de algemene situatie in het land én de persoonlijke omstandigheden van de vreemdeling (EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (c)). Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 in fine).

Verzoeker blijft volledig in gebreke een begin van bewijs voor te leggen van elementen die een risico kunnen vormen op een schending van artikel 3 van het EVRM bij terugkeer naar het land van herkomst. Het administratief dossier bevat hiervoor ook geen enkele aanwijzing. Integendeel, dit bevat een vragenlijst aangaande het hoorrecht van 31 maart 2026 waarin verzoeker werd gevraagd waarom hij niet terugkeerde naar zijn land van herkomst waarop hij enkel antwoordde dat hij zijn leven in België wenste te beteren. Daarenboven werd hem ook uitdrukkelijk gevraagd of hij een ziekte heeft die hem belemmert om terug te keren naar zijn land van herkomst, waarop hij negatief antwoordde. (AD, stuk 259, vragen 4 en 6). Verzoeker kan aldus ook niet met goed gevolg voorhouden als zou hij niet in de mogelijkheid zijn geweest om eventuele gronden voor verzet tegen een verwijdering naar zijn land van herkomst kenbaar te maken. De Raad stipt nog aan dat verzoekers procedure voor internationale bescherming intussen negatief werd afgesloten. Verzoeker gaf bovendien verschillende keren aan dat hij vrijwillig wenste terug te keren naar zijn herkomstland, wat moeilijk in overeenstemming is te brengen met een werkelijke vrees voor onmenselijke of vernederende behandelingen bij terugkeer naar dit land.

In zoverre verzoeker betoogt dat hij een (verlengbare) verblijfsvergunning heeft in Spanje, dat hij deze heeft gekregen als minderjarige en om humanitaire redenen en dat hij om deze redenen niet kan terugkeren naar Marokko omdat dit een risico vormt op een schending van artikel 3 van het EVRM, wijst de Raad er op dat verzoekers kritiek niet kan worden gevolgd. Vooreerst dient er te worden vastgesteld dat er geen enkel begin van bewijs voorligt waaruit blijkt dat verzoeker daadwerkelijk een Spaanse verblijfsvergunning heeft of ooit heeft gehad. Hij brengt hieromtrent geen enkel stuk naar voor en dit blijkt ook geenszins uit het administratief dossier. De Raad stelt ook vast dat in de vragenlijst hoorrecht van 31 maart 2026 verzoeker enkel heeft gesteld dat zijn vingerafdrukken reeds zijn genomen in Frankrijk en Spanje, maar hiermee gaf hij nog niet aan dat hij in een van deze landen een legaal verblijf kent of kende (AD, stuk 259, vraag 5). Bovendien heeft verzoeker ook bij de politie op 31 maart 2026 niets gesteld over problemen in Marokko of over een legaal verblijf in Spanje (AD, stuk 258, “*Borderel TARAP*”, deel 7). Er kan, gelet op de eigen verklaringen van verzoeker, niet worden ingezien dat verweerder wist of had moeten weten dat verzoeker (mogelijks) een verblijfstitel had/heeft in Spanje.

Daarenboven dient er te worden opgemerkt dat de bestreden beslissing verzoeker beveelt om het grondgebied van België te verlaten, *“evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven”*.

Ten overvloede wijst de Raad er op dat uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 7 april 2026 eerst een verklaring van vrijwillig vertrek heeft ondertekend, waarin hij het volgende heeft geschreven: *“Ik wil terugkeren naar Marokko zo snel mogelijk en vrijwillig”* (AD, stuk 267, “*Verklaring vrijwillig vertrek*”).

Pas op 13 april 2026 wordt er in een mail van het bestuur het volgende gemeld: *“Betrokkene gaf aan dat hij asiel heeft aangevraagd in Spanje en daar over een verblijfsrecht zou hebben beschikt (dit verblijfsrecht zou evenwel in 2023 zijn vervallen). Ik heb hem gevraagd of hij hiervan documenten kan voorleggen; een vriend van hem zou deze bezorgen.*

Is het mogelijk om na te gaan of een terugkeer naar Spanje al dan niet mogelijk is?"
(AD, stuk 273, "gesloten centrum/vraag om informatie").

Aldus wenst verzoeker een week na de bestreden beslissing eerst wel vrijwillig terug te keren naar Marokko, om dan ongeveer een week later pas te stellen dat hij een verblijfsrecht zou hebben in Spanje en dan in het huidige verzoekschrift te beweren dat hij niet kan terugkeren naar Marokko omwille van een risico op een schending van artikel 3 van het EVRM. Volgens verweerder in zijn nota met opmerkingen is er – nadat verzoeker dit voor het eerst aanhaalde – nog contact geweest met de Spaanse autoriteiten en zou hij daar geen verblijfsrecht meer hebben. De Raad kan ook enkel maar herhalen dat hiervan door verzoeker niet het minste begin van bewijs wordt aangebracht, zoals dit nochtans van hem zou mogen worden verwacht, alsook dat zeer recent nog werd vastgesteld dat verzoeker niet in aanmerking komt voor internationale bescherming.

Gelet op voorgaande vaststellingen komt het niet kennelijk onredelijk of onzorgvuldig over dat verweerder in de bestreden beslissing heeft geoordeeld dat geen schending van artikel 3 van het EVRM bij terugkeer naar verzoekers land van herkomst blijkt. Verzoeker brengt in het kader van huidige beroep ook geen concrete elementen naar voor die hierover anders kunnen doen oordelen.

Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Volledigheidshalve wijst de Raad er nog op dat de arresten van de Raad geen precedentswaarde hebben en hij ook nog aantoont dat zijn situatie gelijkaardig is aan deze in de door hem aangehaalde rechtspraak.

3.6. Het enig middel, voor zover ontvankelijk, is ongegrond.

3.7. Aangezien de Raad bevoegd is om zich rechtstreeks uit te spreken over het beroep tot nietigverklaring, hoeft er niet langer uitspraak te worden gedaan over de vordering tot schorsing (artikel 1.9, tweede lid van de RvV-wet).

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken op achttien augustus tweeduizend zesentwintig door:

I. CORNELIS,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
A. DECUYPER,	toegevoegd griffier.
De griffier,	De voorzitter,

A. DECUYPER

I. CORNELIS